

Adhesió d'Aina Moll a l'homenatge

per Aina Moll

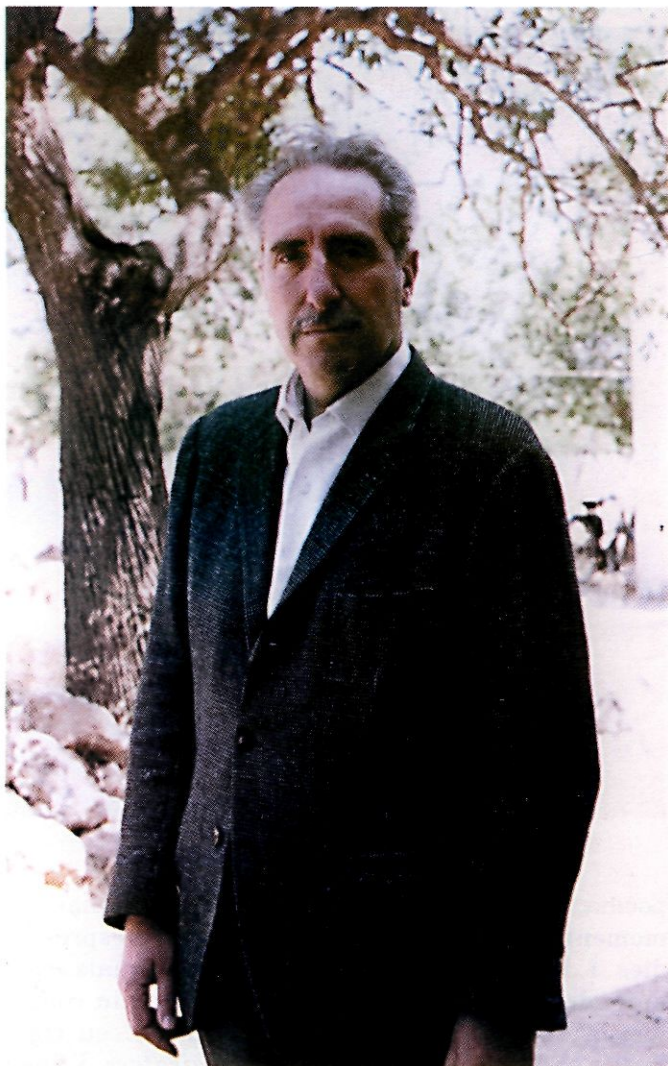
Sr. Director de la revista *Eivissa*

Benvolgut amic,

Em creureu si us dic que d'ençà que vaig rebre l'honrós encàrrec de col·laborar en el número extraordinari de la revista *Eivissa* dedicat a la memòria de Marià Villangómez, he intentat reiteradament complir-lo, fins que me n'he hagut de reconèixer incapaç?

Primer vaig intentar inútilment expressar el procés com em va dur des de la desolació que em causà la notícia de la seva mort, en la qual unia al meu dol personal per la pèrdua d'un gran amic el dol per l'illa d'Eivissa (que, encara no refeta de la pèrdua d'aquell altre gran eivissenc que fou don Joan Marí, veia desaparèixer el més gran poeta que ha donat en tots els temps i el seu principal baluard de catalanitat), fins que la intemporalitat que dona la mort ha esborrat les imatges de la seva ancianitat que em colpiren dolorosament en les nostres darreres trobades, me l'ha fet recobrar ple de vida en nombrosos episodis de la nostra llarga amistat i m'ha fet conscient que també Eivissa el recobra plenament i per sempre, i que els joves que només l'han conegut diós i delicat de salut entendran ara millor els seus poemes i el seu mestratge.

Després vaig provar d'exposar la meva relació i la de la meva família amb ell, a partir de la seva primera visita a ca nostra –que era a la vegada domicili familiar i seu de l'Editorial Moll i de la redacció del Diccionari, on els mallorquins “de la Ceba”, i especialment un grup de poetes joves, compartien sovint il·lusions i projectes. Mon pare evoca en les seves memòries aquella visita, entre les coses que l'ajudaren a “capejar el temporal” en els “anys crítics” de dura postguerra (“També en aquells anys vaig fer noves amistats. Una de les més valuoses i fermes va ser la de Marià Villangómez, que em comparegué amb una carta d'en Miquel Ferrà”). Jo tenia aleshores dotze o tretze anys i assistia a les tertúlies que sovint hi tenien “els poetes joves”, encoratjats per mon pare i sobretot per Sanchis Guarnier (ells –Llompart, Moyà, Vidal Alcover...– m'hi admetien benèvolament, sense fer-me gaire cas, però a poc a poc m'hi anaren ator-

gant veu i vot). D'aquell dia ençà, Villangómez formà part del grup –amb presència esporàdica, però amb relació permanent– i compartí, sovint amb un protagonisme destacat, ja que tots l'admiràvem, els projectes, activitats i realitzacions de la resistència cultural a Mallorca fins a la fi del franquisme.

Ara bé, com resumir en dos folis una relació de tota una vida? O com seleccionar-ne uns moments especialment representatius? (la publicació del seu primer

llibre, *Terra i somni*, i després de *La Miranda* –“al cap de deu anys i vuit llibres”, com diu ell en el pròleg– a la col·lecció *Les Illes d'Or*?; la preparació il·lusionada d'*Els poetes insulars de postguerra*?; l'aventura de “Raixa” i les seves col·laboracions al “Cap d'Any”?; una lectura de poemes que constituïa un esdeveniment cultural important?; la seva presència en aplecs dels “Amics de les Lletres” o en actes importants de l'Obra del Diccionari que reunien les principals figures dels Països Catalans? O bé la seva generosa acollida en les meves visites a Eivissa per a fer-hi enquesta dialectal i la manera com em facilità la tasca d'aconseguir els informadors adequats, com m'obrí les portes de les seves amistats i sobretot com em va fer conèixer i estimar Eivissa amb els seus poemes i les seves converses, especialment durant una inoblidable estada a Sant Miquel? O el goig amb què vaig formar part de la mesa presidencial en l'acte solemne de presentació dels tres volums de poesia de les seves Obres Completes, presidit per Jordi Pujol al Palau de la Generalitat?). Vaig fer molts i diferents intents, però no me'n vaig sortir.

Finalment he intentat un comentari del preciós poema “La paraula” (del llibre *El cop a la terra*), que va estampar en el meu àlbum d'autògrafs durant un

aplec especialment emotiu de l'any 1951, i demostrar que la misteriosa Balanguera de Joan Alcover és precisament la llengua, tan magistralment cantada per Villangómez en aquest poema. Però mentrestant havia arribat al final del termini establert pel Consell de Redacció de la revista per a l'admissió d'originals, i em mancava temps i serenitat per dur a bon terme tal comesa.

M'he resignat, doncs, ben a contracor, a manca a la cita dels amics i admiradors de Marià Villangómez en aquest número d'homenatge. Però us he volgut fer el resum dels intents que m'han ocupat obsessivament durant setmanes, a fi que sapiguen que la meua absència no es deu a manca d'interès, sinó precisament a la fallida d'un excés d'ambició en la voluntat d'honorar el gran amic i gran poeta.

Faig els millors auguris d'èxit del número extraordinari de la revista, i també de la tasca de difusió de l'obra de Villangómez i de continuació del seu mestratge que sé que els amics d'Eivissa, i especialment de l'Institut d'Estudis Eivissencs, dureu a terme amb impuls renovat; i us salud ben cordialment.

Biniali, 4 d'agost de 2002. ■